

اخبار

رژیم صهیونیستی آخرین کشتی «ناوگان الصمود» را توقیف کرد

نیروی دریایی رژیم صهیونیستی آخرین کشتی باقی‌مانده از «ناوگان الصمود» را که برای رساندن کمک‌های انسانی به نوار غزه در حرکت بود، در آب‌های بین‌المللی متوقف و توقیف کرد. به گزارش ایرنا به نقل از شبکه الجزیره، با این اقدام، تمامی ۴۲ قایق و کشتی این ناوگان تحت کنترل اسرائیل قرار گرفتند. نیروی دریایی اسرائیل در ساعات ابتدایی امروز کشتی «مارینت» را که آخرین شناور «ناوگان الصمود» برای شکستن محاصره غزه محسوب می‌شد، در آب‌های بین‌المللی رهگیری و توقیف کرد. پیش‌تر این ناوگان که متشکل از ۴۲ کشتی و قایق حامل فعالان بین‌المللی و کمک‌های انسان‌دوستانه بود، از کشورهای مختلف حرکت خود را به سمت نوار غزه آغاز کرده بود.

مستولان «ناوگان الصمود» اقدام اسرائیل را نقض آشکار قوانین بین‌المللی و مصادق «دزدی دریایی» توصیف کرده و تأکید دارند که تلاش‌ها برای رساندن کمک‌های بشردوستانه به غزه تا رفع کامل محاصره ادامه خواهد یافت.

یونیسفد

صحبت از منطقه امن در جنوب نوار غزه «مضحکه» است

«جیمز الدر»، سخنگوی یونیسف گفت: «هیچ مکان امنی برای فلسطینی‌هایی که اسرائیل دستور ترک شهر غزه را داده است، وجود ندارد و مناطقی که در جنوب برای آنها تعیین شده، چیزی جز مکان‌های مرگ نیست.»

به گزارش ایسنا، این سخنگو در اظهاراتی خطاب به خبرنگاران در ژنو تأکید کرد: «ایده منطقه امن در جنوب غزه مضحکه است. بمب‌ها با شدت قابل پیش‌بینی و وحشتناکی از آسمان پرتاب می‌شوند.» وی اضافه کرد: «مدارسى که به عنوان پناهگاه‌های موقت تعیین شده‌اند، مرتباً به ویرانه تبدیل می‌شوند. سازه‌های چادری به طور سیستماتیک توسط حملات هوایی سوزانده می‌شوند.» این در حالی است که دفتر هماهنگی امور بشردوستانه سازمان ملل متحد (OCHA) امروز در بیانیه‌ای اعلام کرد که «عملیات در شهر غزه منجر به تعطیلی چهار بیمارستان و ۳۶ مرکز و نقطه درمانی شده است.» همچنین «فیلیپ لازارینی»، کمیسر کل آژانس امداد و کار سازمان ملل متحد برای آوارگان فلسطینی (آثروا)، هشدار داد که اسرائیل در حال برنامه‌ریزی برای قتل عام در شهر غزه است. لازارینی در اظهارات خود گفت که توصیف دولت اسرائیل از تقریباً ۲۵۰ هزار نفری که در حال حاضر در شهر غزه و شمال غزه به دام افتاده‌اند به عنوان «تورویست یا حامی تروریسم» نشان می‌دهد که این رژیم در حال برنامه‌ریزی برای یک قتل عام گسترده است: کشتار بیشتر زنان، کودکان، سالمندان و گروه‌های آسیب‌پذیر که قادر به ترک آنجا نیستند. لازارینی افزود: «هیچ کس حق کشتن غیرنظامیان را ندارد.»

لهستان:

روابط با روسیه را قطع نمی‌کنیم

وزیر خارجه لهستان، تأیید کرد که ورشو قصد ندارد روابط دیپلماتیک خود را با مسکو قطع کند. به گزارش ایلنا به نقل از اسپوتنیک، «رادوسلاو سیکورسکی»، وزیر خارجه لهستان، تأیید کرد که ورشو قصد ندارد روابط دیپلماتیک خود را با مسکو قطع کند. سیکورسکی در پاسخ به سوالی در مورد احتمال قطع کامل روابط دیپلماتیک با روسیه گفت: «نه، من به این موضوع فکر نمی‌کنم.» پیش از این، سیکورسکی اظهار داشته بود که هنوز «هیچ نیازی به قطع روابط دیپلماتیک با روسیه» نمی‌بیند.

ارمنستان:

با برخی پیش‌شرط‌های آذربایجان برای امضای توافقنامه صلح موافقت نمی‌کنیم

وزیر خارجه ارمنستان، گفت که ارمنستان با تعدادی از پیش‌شرط‌های آذربایجان برای امضای توافقنامه صلح موافقت نمی‌کند. به گزارش ایلنا به نقل از تاس، «آرارات میرزویان»، وزیر خارجه ارمنستان، گفت که ارمنستان با تعدادی از پیش‌شرط‌های آذربایجان برای امضای توافقنامه صلح موافقت نمی‌کند. وی گفت: «بخش‌هایی از معاهده صلح وجود دارد که توسط وزیر آذربایجان و من امضا شده است. بنابراین، ما آماده‌ایم. متن در ماه مارس مورد توافق قرار گرفت و ما آماده‌ایم که هر چه سریع‌تر این معاهده را امضا کنیم.» وی افزود که در عین حال طرف آذربایجانی پیش‌شرط‌های خاصی را مطرح می‌کند که این کشور با آن‌ها موافق نیست.

به گفته این دیپلمات ارشد، ساخت راه‌آهن از ارمنستان به آذربایجان می‌تواند حداقل دو سال طول بکشد.

ممانعت از دسترسی به غذا از جمله قدیمی ترین سلاح‌های جنگ است. تنها در قرن بیستم، این روش توسط همه طرف‌ها در هر دو جنگ جهانی، توسط قدرت‌های استعماری مانند فرانسوی‌ها در الجزایر و انگلیسی‌ها در مالایا، و توسط دولت‌هایی که با جدایی‌طلبان مبارزه می‌کردند مانند نیجریه در دهه ۱۹۶۰ و اتیوپی در دهه ۱۹۸۰، استفاده شد

الکس دی وال، مدیر اجرایی بنیاد صلح جهانی می‌نویسد: «امروز افزایش در جنایات گرسنگی ممکن است پیش‌بینی‌کننده وضعیت‌های بدتر در آینده باشد. با مشاهده فقدان پاسخگویی در تیگرای، ماریوپل، الفاشر و اکنون شهر غزه، خودکامگان و جنگ‌سالاران در هر یک از ده‌ها کانون بحرانی جهان ممکن است فرصت را غنیمت شمرده و از این سلاح وحشتناک استفاده کنند. نقاط خطر شامل جنگ جدید قریب‌الوقوع بین اتیوپی و ارتریه، تشدید درگیری‌ها در ساحل غربی آفریقا، کمپین جاری مینمارا برای نابودی اقلیت روهینگیا در این کشور، و بحران غذایی بی‌امان ونزوئلاست.»

به گزارش خبرآنلاین، نشریه فارن افز در مقاله‌ای به نوشته الکس دی‌وال به روند رو به رشد استفاده از گرسنگی به عنوان سلاح در جنگ‌های سال‌های اخیر پرداخته‌است.

به نوشته دی وال در حالی که غزه و سودان در حال حاضر بر اساس تأیید دو نهاد معتبر بین‌المللی درگیر قحطی دست‌ساز بشر هستند و این وضعیت به سرعت در حال گسترش است، این فعال حقوق بشر تأکید می‌کند که با ادامه این روند ممکن است در جنگ‌های دیگر جاری در جهان و جنگ‌های آینده نیز شاهد تکرار استفاده از این سلاح علیه بشریت باشیم.

در ادامه متن کامل مقاله فارن افز در مورد استفاده از گرسنگی به عنوان سلاح جنگی را مطالعه‌می‌کنید.

اواخر اوت، دو مورد از معتبرترین و شناخته‌شده‌ترین ارزیابی‌های بحران غذایی جهان به یک نتیجه مشابه در مورد آنچه در غزه در حال وقوع است، رسیدند: «قحطی با شواهد منطقی»، یکی از آنها طبقه‌بندی یکپارچه مراحل امنیت غذایی (IPC) وابسته به سازمان ملل بود؛ دیگری شبکه سیستم‌های هشدار اولیه قحطی (FEWS NET) مستقر در ایالات متحده آمریکا بود، که مشارکتی از آژانس‌های دولتی است که قبلاً تحت نظارت آژانس توسعه بین‌المللی ایالات متحده (USAID) بودند. هر دو نهاد از معیارهای سخت‌گیرانه برای تعیین پنج سطح فزاینده از ناامنی غذایی استفاده می‌کنند، که «قحطی» بدترین آنهاست. با این نتیجه‌گیری که غزه به سطح ۵ رسیده بود، IPC در ادامه خاطرنشان کرد که از آنجایی که این بحران «کاملاً دست‌ساز بشر» است، می‌توان آن را متوقف و معکوس کرد.

برای ماه‌ها، گرسنگی در غزه توجه بین‌المللی را به خود جلب کرده است. اما این تنها قحطی ناشی از جنگ نیست که در حال حاضر در جهان در حال وقوع است. در واقع، حتی بدترین آنها نیز نیست. در ژوئیه ۲۰۲۴، IPC به این نتیجه رسید که «قحطی با شواهد منطقی» در سودان جنگ‌زده در حال وقوع است، جایی که بخش‌های وسیعی از جمعیت از کمک‌های غذایی محروم شده‌اند. از آن زمان به بعد، وضعیت تنها بدتر شده است. بر اساس تخمین‌های اخیر، IPC حدود ۸۰۰ هزار سودانی در حال حاضر از قحطی کامل رنج می‌برند و هشت میلیون نفر دیگر با آنچه IPC آن را «وضعیت اضطراری» غذایی سطح ۴ نامد، یعنی فقط یک پله پایین‌تر از آستانه قحطی، مواجه هستند. و دقیقاً زیر آن، حدود ۲۲ میلیون نفر – یعنی نیمی از کل جمعیت کشور – با «بحران» غذایی سطح ۳ دست و پنجه نرم می‌کنند، به این معنی که برای جلوگیری از گرفتار شدن در چرخه باطل گرسنگی و فقر، به کمک نیاز دارند. طرح‌های آتش‌بس فعلی برای سودان و غزه – از جمله طرح جدید دولت ترامپ برای غزه که ۲۹ سپتامبر رونمایی شد – خواستار بازگشایی کانال‌های کمک‌های بشردوستانه به محض توقف درگیری‌ها هستند. اما برای هر دو جمعیت، ممکن است خیلی دیر باشد. حقوق بین‌الملل بشردوستانه حکم می‌کند که کمک‌های ضروری نباید مشروط به آتش‌بس باشد. قحطی‌ها در هر شرایطی از اواخر قرن بیستم نسبتاً نادر بوده‌اند. در دهه‌های اخیر، آژانس‌های امدادی بزرگ‌تر و ماهرتر و سیستم‌های هشدار اولیه بهتر، پرداختن به بحران‌های گرسنگی را قبل از رسیدن به فاجعه بسیار آسان‌تر کرده‌اند. تا دهه ۲۰۱۰، به نظر می‌رسید یک اجماع بین‌المللی علیه استفاده از گرسنگی به عنوان سلاح نیز شکل گرفته بود. در سال ۲۰۱۸، شورای امنیت سازمان ملل متحد به اتفاق آرا قطعنامه ۲۴۱۷ را تصویب

کرد – که به طور رسمی پیوند بین درگیری‌های مسلحانه و گرسنگی را برجسته می‌کرد و محروم کردن غیرنظامیان از غذا را به عنوان روشی برای جنگ محکوم می‌کرد. در آن زمان، چین، روسیه و ایالات متحده هر یک ترجیح می‌دادند برخی رژیم‌ها را محکوم کنند و نسبت به بقیه نرمش بیشتری نشان دهند. اما همه آنها به این اصل رأی دادند که گرسنگی دادن عمدی به غیرنظامیان یک جنایت جنگی است.

فقط هفت سال بعد، این دوران مانند یک دوره از دست رفته به نظر می‌رسد، و نه تنها به دلیل جنگ‌های فاجعه‌بار در غزه و سودان. در درگیری‌های سراسر جهان، از جمله در اتیوپی، میانمار و اوکراین، نیروهای نظامی و حامیان آنها بار دیگر گرسنگی را به سلاح تبدیل کرده‌اند. با این حال، قدرت‌های جهانی پیشرو، که حواسشان از تحولات بی‌ثبات ژئوپلیتیکی، رقابت‌های جدید، و چالش‌های اقتصادی در داخل کشور پرت شده است، برای متوقف کردن آنها اقدام چندانی نکرده‌اند. در همین حال، بودجه‌های کمک‌های بشردوستانه بسیاری از کشورهای ثروتمند به شدت کاهش یافته است. نتیجه این است که طرفین درگیر بیشتر و بیشتر می‌توانند با مصونیت از مجازات، گرسنگی جمعی را بر مردم آسیب‌پذیر تحمیل کنند.

گرسنگی دادن به آنها برای بیرون راندن

ممانعت از دسترسی به غذا از جمله قدیمی‌ترین سلاح‌های جنگ است. تنها در قرن بیستم، این روش توسط همه طرف‌ها در هر دو جنگ جهانی، توسط قدرت‌های استعماری مانند فرانسوی‌ها در الجزایر و انگلیسی‌ها در مالایا، و توسط دولت‌هایی که با جدایی‌طلبان مبارزه می‌کردند مانند نیجریه در دهه ۱۹۶۰ و اتیوپی در دهه ۱۹۸۰، استفاده شد. در سودان، رژیم‌های متوالی برای دهه‌ها به کمپین‌های گرسنگی برای دستیابی به اهداف نظامی متوسل شده‌اند. در سال ۱۹۸۸، در نزدیکی خط مقدم جنگ داخلی قبلی بین دولت و شورشیان جنوبی، من‌شاهد گرسنگی کنترل‌شده بودم، که غیرنظامیان با سرعتی تقریباً ۲۰ برابر آستانه قحطی IPC جان خود را از دست می‌دادند. سرتیپ سودانی مسئول آن بخش هیچ نظاهری در مورد هدف دولت نداشت: او گفت: «ما شورشیان را با گرسنگی بیرون می‌رانیم.» همانطور که آن افسر به خوبی می‌دانست، مردان مسلح همیشه آخرین کسانی هستند که گرسنه می‌شوند – بنابراین نیروهای او با ایجاد قحطی، زمین را از غیرنظامیان خالی می‌کردند، و در این مرحله شورشیان باید تسلیم می‌شدند یا از گرسنگی می‌مردند. وحشت آن جنگ کاتالیزوری برای تغییر بود. سال بعد، تحت فشار ایالات متحده، خارطوم به سازمان ملل اجازه داد تا عملیات «خط نجات سودان» را راه‌اندازی کند، که اولین بار بود که سازمان ملل برای کمک به غیرنظامیان در منطقه شورش‌ی از خطوط نبرد عبور می‌کرد. این اقدام تأثیر فوری داشت. (ژنرال‌های خارطوم بعداً شکایت کردند که این مداخله به قیمت پیروزی آنها تمام شد و در نهایت منجر به جایی‌ای سودان جنوبی شد.) در دهه‌های بعدی، داده‌های مربوط به بحران‌های گرسنگی نیز بهبود یافت. در طول دهه ۲۰۱۰، زمانی که قحطی‌های ساخت بشر در شمال نیجریه، سومالی، سودان جنوبی و یمن در حال شکل‌گیری بود، FEWS NET و IPC – که به ترتیب در دهه‌های ۱۹۸۰ و اوایل ۲۰۰۰ تأسیس شده بودند– به جهان اجازه دادند تا اثرات فزاینده را در زمان واقعی، با نقشه‌های رنگی، ردیابی کند. فعالان بشردوستانه اکنون طرحی برای نظارت و پیشگیری از گرسنگی داشتند: آنها فقط به حمایت سیاسی در سطح بالا نیاز داشتند تا موانع را از سر راه بردارند، کریدورهای کمک‌رسانی را باز کنند، و خواستار آتش‌بس شوند. با تصویب قطعنامه ۲۴۱۷ شورای امنیت سازمان ملل، به نظر می‌رسید که این عزم بالاخره متبلور شده است. در آن زمان، نیکه هیلی، سفیر ایالات متحده در سازمان ملل، با شور و حرارت علیه سلاح گرسنگی صحبت کرد و رژیم سوریه بشار اسد را هدف قرار داد که آزادانه از محاصره‌های گرسنگی در جنگ داخلی سوریه استفاده کرده بود. او از محکوم کردن علنی عربستان سعودی و امارات متحده عربی به دلیل محاصره یمن خودداری کرد، اما مقامات آمریکایی بی‌سروصدا – و مؤثر – کار کردند تا اطمینان حاصل کنند که کمک‌ها تحویل داده

غزه شاهد آشکار ترین و سودان در گیر بدترین بحران‌های قحطی دست‌ساز بشر است

گرسنگی به‌عنوان سلاح

می‌شود. برای اولین بار، هم ایالات متحده و هم رقبای جهانی آن به نظر می‌رسیدند که در عزم خود برای تبدیل گرسنگی به یک جنایت جنگی متحد شده‌اند.

اما آن لحظه کوتاه بود. پس از تهاجم روسیه به اوکراین در سال ۲۰۲۲ و محاصره صادرات غلات اوکراین، توجه بین‌المللی به تأمین منابع غذایی جهانی معطوف شد. برای اینکه ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، با ابتکار غلات دریای سیاه سازمان ملل، که هدف آن اجازه دادن به اوکراین برای صادرات ایمن مواد غذایی بود، موافقت کند، سازمان ملل مجبور شد با احتیاط در مورد استفاده مسکو از گرسنگی علیه اوکراینی‌ها صحبت کند، از جمله محاصره ۸۵ روزه شهر ماریوپل توسط ارتش روسیه. در این زمان، اتیوپی قبلاً جنگی را برای گرسنگی دادن به منطقه شورش‌ی تیگرای آغاز کرده بود. وقتی IPC قحطی را پیش‌بینی کرد، آدیس آبابا به سادگی با از بین بردن کارگروه IPC این کشور، که به عنوان دولت میزبان ریاست آن را بر عهده داشت، واکنش نشان داد. انکار قحطی – جلوگیری از ورود روزنامه‌نگاران و سروکوب داده‌های بشردوستانه – مؤثر واقع شد، و دیگران از آن زمان به بعد این شیوه را دنبال کرده‌اند. تیگرای آزمایشی کلیدی برای قطعنامه ۲۴۱۷ بود، اما در نهایت، دولت پایدن آماده نبود تا زمانی که اتیوپی محاصره را پایان نداد، برای اقدامات سخت در شورای امنیت سازمان ملل فشار بیاورد. تا سال ۲۰۲۳، سالی که جنگ‌های فعلی در سودان و غزه آغاز شد، تاکتیک‌های گرسنگی از قبل در حال بازگشت بودند.

گرسنگی متقابل تضمین شده

سودان امروز بزرگ‌ترین و حل‌ناپذیرترین قحطی جهان است. در میانه جنگ داخلی وحشیانه دو و نیم ساله بین نیروهای مسلح سودان (SAF) به رهبری ژنرال عبدالفتاح البرهان و نیروهای پشتیبانی سریع (RSF)، یک سازمان شبه‌نظامی بی‌رحم به رهبری ژنرال محمد حمدان داگولو، معروف به حمیدتی، تعداد گرسنگان، بی‌نویان و آوارگان هر روز در حال افزایش است. به دلیل اینکه طرفین درگیر عملیات امدادی را محدود می‌کنند و دسترسی به بسیاری از مناطق نفتی دشوار است، داده‌ها ضعیف هستند. اما شکی نیست که میلیون‌ها غیرنظامی با شرایط واقعاً ناامیدکننده‌ای روبرو هستند، و حتی بر اساس آخرین تخمین‌های محافظه‌کارانه، ده‌ها هزار نفر از آنها، که اکثرشان کودک هستند، قبلاً جان خود را از دست داده‌اند. این فاجعه نتیجه مستقیم اقدامات طرفین درگیر بر روی جمعیتی است که به ویژه در برابر استفاده از غذا به عنوان سلاح آسیب‌پذیر است. قبل از شروع جنگ فعلی، بیش از دو میلیون نفر در دارفور از قبل در اردوگاه‌ها زندگی می‌کردند و به جیره‌های غذایی برنامه جهانی غذا وابسته بودند – که بیش از نیمی از آن توسط USAID تأمین مالی می‌شد. در کوه‌های نوبه در جنوب کشور، وضعیت اضطراری غذایی ادامه داشت. ساکنان شهرهای سودان نیز گرسنه بودند: اقتصاد سودان تقریباً از هم پاشیده بود، تا حدی به دلیل از دست دادن درآمدهای نفتی پس از استقلال سودان جنوبی، جایی که بیشتر نفت واقع شده بود. در این وضعیت ناپایدار، نیروهای RSF به طور سیستماتیک شهرها و روستاها را غارت کرده و الفاشر، آخرین پایگاه SAF در دارفور، را برای بیش از ۵۰۰ روز محاصره کرده‌اند. حدود ۲۵۰ هزار نفر در داخل محاصره شده‌اند که از غذا محروم هستند. به نوبه خود، برهان از موقعیت خود به عنوان رئیس دولت به رسمیت شناخته شده توسط سازمان ملل برای محدود کردن جریان کمک‌ها به دارفور و سایر مناطق تحت کنترل RSF سوءاستفاده کرده است. در همین حال، در کوه‌های نوبه، جنگی سه‌جانبه در حال وقوع است–بین SAF، RSF و ارتش آزادی‌بخش خلق سودان-شمال، که حمایت خود را از مردم نوبه، جوامع کشاورز غیرعرب که مدت‌ها در برابر تسلط عرب-مسلمان بر دولت سودان مقاومت کرده‌اند، می‌گیرد. اگرچه SPLA-N و RSF اخیراً یک پیمان سیاسی امضا کردند، مردم در شهرها و روستاهای محاصره شده و ویران شده همچنان از گرسنگی رنج می‌برند. بدون مداخله فوری، تقریباً مسلم است که ده‌ها هزار سودانی در ماه‌های آینده از گرسنگی خواهند مرد. با این حال، این وضعیت فاجعه‌بار نتوانسته است اقدام بین‌المللی

را به دنبال داشته باشد. امسال، سازمان ملل درخواست اضطراری خود برای سودان را کاهش داد و هدف خود را تنها رسیدن به دوسوم از ۳۰.۹ میلیون نفر نیازمند تعیین کرد. با این حال، تا سپتامبر، این هدف حداقلی به سختی ۲۵ درصد تأمین مالی شده است. تا ژانویه امسال، USAID از ۱۴۰۰ آشپزخانه اجتماعی در سراسر سودان حمایت می‌کرد، که توسط شبکه‌ای از داوطلبان محلی اداره می‌شدند و بسیار مؤثر تلقی می‌شدند. اما با تعطیلی USAID توسط دولت ترامپ، ۹۰۰ آشپزخانه مجبور به تعطیلی شده‌اند. در همین حال، بریتانیا و اتحادیه اروپا، که زمانی ابرقدرت‌های کمک‌رسانی بودند، کمربندهای خود را محکم‌تر می‌کنند، و کشورهای ثروتمند عرب، که در هر دو طرف جنگ داخلی دخالت کرده‌اند، هزینه‌ها را پرداخت نمی‌کنند. حتی شورای امنیت سازمان ملل نیز نتوانسته است پاسخ قاطعی را فراهم کند. در ژوئن ۲۰۲۴، شورا با رأی متعنت روسیه، قطعنامه‌ای را تصویب کرد که به RSF دستور می‌داد اجازه ورود کمک‌ها به الفاشر را بدهد. اما در نوامبر، مسکو قطعنامه دوم و قوی‌تر را وتو کرد و گفت که این امر حاکمیت سودان را نقض می‌کند–نشانه‌ای از اینکه چگونه مصونیت از مجازات به یک هنجار تبدیل شده است.

در اواسط سپتامبر، مارکو رویوو، وزیر امور خارجه ایالات متحده، به همراه همتایان خود در مصر، عربستان سعودی و امارات متحده عربی – که در مجموع «گروه چهارگانه» نامیده می‌شوند – طرح آتش‌بسی را اعلام کردند که مستلزم آن است که دو طرف فوراً اجازه ورود کمک‌های بشردوستانه را بدهند. این طرح درستی است، و امیدواریم سایر اعضای گروه چهارگانه اختلافات خود را کنار بگذارند و ژنرال‌ها را برای اجرای آن تحت فشار قرار دهند. اما این تنها گام اول است. توقف واقعی بحران نه تنها مستلزم خرید و ارسال غذا و دارو توسط گروه‌های امداد بین‌المللی است، بلکه رساندن کمک‌ها به جایی که مورد نیاز است نیز هست. فرآیندی که شامل عبور کاروان‌های امدادی از مسافت‌های طولانی در جاده‌های نامناسب با موانع متعدد است که فرماندهان محلی در آنجا اخاذی می‌کنند. برای کسانی که از قبل به گرداب قحطی کشیده شده‌اند، این زمان‌بندی کند می‌تواند مرگ باشد.

بشردوستی نظامی‌شده؟

اگر سودان بدترین بحران گرسنگی ساخت بشر در جهان است، غزه به آشکارترین آن تبدیل شده است. برای ماه‌ها، تصاویر کودکان گرسنه و جمعیت‌های ناامید که برای به دست آوردن غذا جان و مال خود را به خطر می‌اندازند، افکار عمومی بین‌المللی را شوکه کرده است. IPC و FEWS NET در گزارش‌های اوت خود، داده‌های سخت و قضاوت تخصصی را به این تصاویر افزودند. حتی قبل از آغاز تهاجم زمینی اسرائیل به شهر غزه، شرایط برای تقریباً یک میلیون نفر باقی‌مانده در آنجا وخیم بود. ۲۰ درصد از آنها – بیش از آستانه ۲۰ درصدی «قحطی» – هیچ دسترسی به غذا نداشتند. به دلیل دسترسی بسیار محدود، IPC نتوانست معیار ترجیحی خود را برای سوتفغذیه – بررسی نسبت وزن به قد کودکان زیر پنج سال – به دست آورد. اما با استفاده از دومین معیار برتر خود، یعنی بررسی دور بازوی میانی و بالایی کودکان، افزایش شش برابری سوتفغذی را بین اوایل ژوئن و اواخر ژوئیه مشاهده کرد – نوعی افزایش نمایی که زمانی رخ می‌دهد که جمعیت به سمت قحطی سقوط می‌کند. تا اوت، گزارش‌های مرگ و میر ناشی از گرسنگی نیز در حال افزایش بود، و IPC بر اساس داده‌های خود از بحران‌های قبلی، استنباط کرد که این ارقام تنها بخش کوچکی از تلفات کلی گرسنگی است، با افراد بسیار بیشتری که با آسیب‌های بیماری را بدن‌های دچار سوتفغذیه و نرخ پایین بقا پس از جراحی (زیرا زخم‌ها برای بهبود به تغذیه نیاز دارند) از بین می‌روند.

فراتر از اشاره به اینکه قحطی ساخت بشر است، نه IPC و نه FEWS NET مقصر را مشخص نمی‌کنند. اما دلایل برای جهانیان آشکار بوده است. در اوایل ماه مارس، اسرائیل محاصره کامل غزه را آغاز کرد و به مدت ۱۱ هفته اجازه ورود غذا به این سرزمین را نداد. و زمانی که اسرائیل، تحت فشار شدید، سرانجام اجازه از سرگیری برخی کمک‌ها را داد، اصرار کرد که اسرائیل، تنها چهار مکان دارد، سه مورد از آنها در جنوب دور و یکی در مرکز غزه – و هیچ یک در شهر غزه یا شمال نیست. همانطور که به طور گسترده گزارش شده است، توزیع کمک‌ها از این سایت‌ها با خشونت همراه بوده است، که بیش از ۱۰۰۰ نفر توسط سربازان IDF و پیمانکاران امنیتی خصوصی هدف گلوله قرار گرفته و کشته شده‌اند. GHF نمی‌تواند بگوید چه کسی جعبه‌های غذایی را که توزیع می‌کند خورده، فروخته یا احتکار کرده است. به احتمال زیاد، مقادیر قابل توجهی توسط باند‌های جنایتکار مختلف یا خود حماس روده شده است – که یکی دیگر از موارد بی‌کفایتی مرگبار GHF است.